

Anica Popović

An impressionistic painting of a person standing in a field. The person is seen from behind, wearing dark clothing. In the foreground, there is a prominent red cross-like shape. The background shows a landscape with trees and a blue sky. The overall style is expressive and textured.

**SINERGIJA POGLEDA
U OKU UMJETNICE**

Anica Popović

SINERGIJA POGLEDA U OKU UMJETNICE

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
kulture
Republika
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

Muzej Đakovštine

8. svibnja 2026. – 13. lipnja 2026.

IZLOŽBA

Anica Popović

Sinergija pogleda u oku umjetnice

Muzej Đakovštine

8. svibnja 2026. – 13. lipnja 2026.

Autor izložbe i kustos

Vladimir Filipović

Autor postava

Igor Loinjak

Stručni suradnici

Igor Loinjak

Vladimir Filipović

Marina Božić

Tehnička realizacija

Igor Loinjak

Milan Duvnjak

KATALOG

Nakladnik

Muzej Đakovštine Đakovo

Ante Starčevića 34, Đakovo

Za nakladnika

Marina Božić

Urednica kataloga

Marina Božić

Autori tekstova

Vladimir Filipović

Igor Loinjak

Fotografije

Josipa Henizelman

Lektor

Marina Božić

Katalogizacija umjetnina

Josipa Henizelman

Marina Božić

Grafičko oblikovanje i tisak

Hardy, Đakovo

Naklada

200 primjeraka

Naslovnica: *Proletno oranje*, ulje na platnu, 60 x 50 cm, 2026.

ISBN: 978-953-7128-82-1

CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005957050409366.

Katalog je tiskan uz Potporu Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske

ZRENJE VLASTITOGA KRAJOLIKA

Postoje umjetnici koji stidljivo ulaze u nepregledno imaginarno podneblje koje nudi svijet kojim su okruženi. Umjetnost, naravno, poznaje gotovo bezgranično područje stilskih izričaja i pisati o jednom umjetničkom opusu, najčešće podrazumijeva pisanje o načinu na koji umjetnik vidi, ali i osjeća one dijelove stvarnosti koji su najdublje utkani u njegovo biće. To ne znači da će umjetnik uvijek posegnuti za zornim podražajima iz okoline - možda će se posvetiti vizualizaciji svojih emocija, mašte, društvenih okolnosti u kojima živi i koje svojim djelima komentira (...) Mogućnosti su brojne, a odabir je u pravilu intiman susret umjetnika i njegova djela, onaj susret u kojemu umjetnik odražava svoje djelo, a djelo pak umjetnika samog. Slikarica Anica Popović upravo je umjetnica u čijem se stvaralaštvu zrcale elementi uranjanja u svijet kojemu pripada, koji joj je blizak, koje ne samo da gleda, nego ga i osjeća, udiše; svijet je to njezinoga meditativnog snubljenja slavonskog krajolika unutar kojega se ta umjetnost rađa, razvija i živi.

Budući da je pred nama izložba koja zahvaća duže vremensko razdoblje i ne okuplja tek jedan ciklus, odlučili smo Anicu Popović predstaviti dvama temama koje su dominantno prisutne na njezinim platnima - pejzaž i portret. Osim toga, fenomen "dužeg vremenskog razdoblja" prisutan je i stoga što je Popović cijeli život bila posvećena likovnoj pedagogiji odgajajući veliki broj zaljubljenika u umjetnost. Sve joj je to ostavljalo malo vremena za oblikovanje jednoga strogo određenog i dokraja rafiniranog stilskeg rukopisa, no gledajući na jednom mjestu široku paletu njezinih djela, osjeća se provodna linija koja ju je gonila prema istraživanju boje i oblika. U tom smislu rekao bih kako su upravo pejzaži predstavljali oazu u kojoj je Anica pronalazila svoje utočište, ali i vidjela priliku za propitivanje mogućnosti vlastitog stilskeg izraza jer tema kao tema uvijek je okvir, a unutar toga okvira jedan je svijet oblika i boja koji su odraz umjetnikova gledanja, osjećanja i uviđanja prizora koji će se transponirati na površinu platna. Osjećaj za pejzažno slikarstvo u slučaju Anice Popović ne predstavlja neobičnu pojavu jer su prizori koje slika isječci svijeta u kojem živi i svakodnevno ga gleda.

Postavimo si pitanje kolike su sižejne mogućnosti pejzaža jer govorimo od temi čija je povijest duga gotovo toliko koliko je duga povijest čovjekova likovnog izražavanja? Čini mi se kako ovako formuliranim pitanjem dolazimo do niza mogućnih odgovora koji ne zadiru samo u problematizaciju teme, nego i stila, točnije načina na koji promatramo svijet. Bilo bi pojednostavljeno tvrditi da je pejzaž tek preslik/reprezentacija viđenoga svijeta/prirode. Tome je tako zato što naše viđenje stvarnosti nužno ne ovisi tek o očima koje imamo jer brojni će se teoretičari umjetnosti složiti s tezom da ne vidimo uvijek stvari onakvima kakve one jesu, nego ih vidimo na način kako se one prilagode nama. Poznata je izjava Anaïs Nin koja kaže: "We don't see things as they are, we see them as we are". Nije zgorega reći kako su najveće stilske promjene u umjetnosti druge polovice 19. i 20. stoljeća - dekorumski

gledano - nastale upravo u domeni "malih žanrova" poput pejzaža, portreta, mrtvih priroda (...) Nisu li nas Cézanne, Van Gogh ili Picasso učili koje su sve mogućnosti gledanja svijeta. Sve ovo govorim kako bih posvjestio činjenicu da je gledanje realiteta koji nas okružuje puno složeniji proces od pukoga bezinteresnog zora jer je naše gledanje uvijek protkano stanovitim interesom. Iz toga razloga ni pejzaži Anice Popović nisu tek puki preslik onoga što njezino oko vidi, nego je naslikana priroda odraz njezina bića, oni su put u dublje promišljanje o osobi koja slika, ali i o slikarskim mogućnostima koje se slikarskim procesom otkrivaju. Popović je duboko uronjena u svoj zavičaj. Pejzaži koje gledamo prikazi su poljana, šuma, vodenih površina, lenija, seoskih šorova i drugih motiva koji pripadaju ravničarskoj geografiji unutar koje je Aničina mašta pronašla svoj smiraj. Ponajviše slikani u realističkoj maniri, ponekad se njezini motivi osipaju u naizgled amorfne forme koje bismo u likovnom jeziku doveli u vezu s apstraktnim izričajem, no slikarica nikada ne ulazi u doslovnu apstrakciju. Primjerice, kada slika panj, onda ulazi u njegovu strukturu do te mjere koristeći izoštreni total da konačni rezultat doista podsjeća na apstraktnu formu, no naslikana je struktura ipak duboko ukorijenjena u vidljivom svijetu. Logika je to reduktivnog pristupa kakvu je kod nas ponajvećma afirmirao Oton Gliha slikajući brojne "gromače" (mediteranske suhozide), a u kontekstu ravničarskoga podneblja takav je pristup u nizu svojih ciklusa njegovao Josip Alebić. Istaknuo bih da Anica Popović vješto balansira između klasičnih reprezentacijskih prikaza i onih nadahnutih reduktivnom logikom i iz razloga što ima prisan odnos prema boji. Henri Matisse je rekao da boja gradi sliku. Anica je toga svjesna, a svjesna je i da joj je boja utkana pod kožu što je omogućava da bez velikoga napora uđe u temeljne strukture slike oblikujući koloristički razvedene i razigrane oblike neovisno o tome odabire li klasičan način prikazivanja motiva ili pak onaj reduktivniji. Govoreći o njezinim pejzažima, svakako treba istaknuti i akvarele. U njima do izražaja dolazi preciznost koju Anica Popović nosi u svom slikarskom rukopisu budući da sama tehnika akvarela to i zahtijeva - uz vrlo brzi rad, naravno. Njezini akvareli odišu sfumatičnom atmosferom koja promatrača vodi u sanjive kutke prirode pružajući dojam bezvremenosti. Tematski gledano, u akvarelima ostaje unutar istoga motivskog registra kao i kod ostalih pejzaža, no ovdje sloboda njezina promatranja dobiva jednu novu komponentu kakvu su nosili pejzažni prikazi Caspara Davida Friedricha i nekih drugih romantičarskih slikara koji su prirodi podarili panteistički karakter.

Presjek opusa Anice Popović pokazuje da je riječ o slikarici koja razumije jezik slike. To poglavito pokazuju njezini pejzaži u kojima je prisutan veći raspon stilskog istraživanja i potrage za vlastitim rukopisom, a što nije nimalo jednostavan zadatak. Popović ne samo da iskušava nekoliko metjerskih vještina, nego propituje i strukturu naslikanoga prizora u kojem se kreće od klasičnih reprezentacija slikanih u maniri tradicionalnoga pejzažnog slikarstva pa sve do oslobođenih formi koje je dovode do suvremenog promišljanja slike kao samostalne podloge koja više nije *finestra aperta* kroz koju izlazimo u svijet, već svijet u koji ulazimo. Svijet je to njezinih poljana i šumaraka koji je okružuju i u kojima se i rađala inspiracija za motivskim repertoarom koji gledamo. Dok je motivski repertoar prilično usklađen, slikarski rukopis Anice Popović pokazuje fino nijansirane oscilacije potvrđujući činjenicu kako je riječ o slikarici koja bez sumnje "zna što radi".

Igor Loinjak

LICA KOJA POZNAJEM

Biti znači biti viđen. Ova misao, koja se na različite načine provlači kroz filozofsku tradiciju od Platona do Heideggera, možda nigdje nije dobila konkretniji oblik nego u slikarskom portretu. Portret je oduvijek bio čin potvrde: ti postojiš, viđen si i to gledanje ostavlja trag. U tom smislu, povijest portreta nije samo povijest jednog likovnog žanra, ona je povijest čovjekove potrebe da svjedoči o bitku drugog. Heidegger je razlikovao bitak od bića — ono neizrecivo što jest, od konkretnih stvari i bića u kojima se to postojanje očituje. Svako lice koje srećemo jest jedan takav konkretan bitak, jedinstven, neponovljiv, smješten u vrijeme i prostor. Ali lice je i više od toga. Ono je prozor prema nečemu što se ne može potpuno opisati, a ni izmjeriti. Upravo tu napetost između vidljivog i neizrecivog, između površine i dubine, pokušava razriješiti svaki ozbiljan portret.

Najstariji sačuvani portreti koje poznajemo, fayumske pogrebne maske, nastale su u heleniziranom Egiptu između prvog i četvrtog stoljeća i nose tu napetost u sebi. Naslikani su s neobičnom živošću: oči su otvorene, pogled je izravan, a inkarnat topao. Ipak, namijenjeni su mrtvima. Lice je tu slikano ne kao uspomena, nego kao supstitut prisutnosti, kao pokušaj da se bitak zadrži onkraj granice nestanka. To je možda najčišća formulacija onoga što portret uvijek želi, a to je pobijediti prolaznost. Srednji vijek okreće pogled drugamo. Ako je tijelo prolazno i nevažno, zašto bilježiti njegovo lice? Kršćanska metafizika okreće hijerarhiju: bitak koji vrijedi nije onaj zemaljski, nego onaj vječni. Lica na romaničkim i gotičkim prikazima namjerno su bezlična, ne zato što slikari nisu znali bolje, nego zato što su mislili drugačije. A ipak, nešto se opire tome. Mali donatori prikazani u kutovima oltarnih slika, s prepoznatljivim crtama i sklopljenim rukama, tiho inzistiraju na svojoj posebnosti. Bitak se ne da u potpunosti potisnuti.

U razdoblju renesanse tijelo i lice vraća se u središte filozofske i likovne pozornosti. Humanizam koji se tada rađa počiva na uvjerenju da je čovjek mjera svih stvari, da je njegova zemaljska egzistencija dostojna pažnje i slave. Dürerov autoportret iz 1500. godine, u kojemu se slikar prikazuje s frontalnim pogledom rezerviranim dotad za Kristove likove, nije simbol oholosti, nego ontološka izjava: „i moj bitak je svet“. Leonardo da Vinci pri portretiranju Mona Lise traži nešto što ni danas nije sasvim opisano: prisutnost koja nadilazi model, izraz koji izmiče svakom jednoznačnom tumačenju. To je lice koje se ne da do kraja pročitati. Barok unosi sjenu u portret. Rembrandt je desetljećima slikao samo jedno lice – svoje vlastito. U tom dugom dijalogu sa zrcalom nastao je jedan od najdirljivijih serijala u povijesti umjetnosti: kronika jednog čovjeka koji stari, sumnja i traje. Svaki autoportret nosi drugačiji izraz, kao da se slikar svaki put iznova pita tko stoji pred njim. To pitanje egzistencijalisti će formulirati riječima tek nekoliko stoljeća kasnije.

Impresionisti su lice oslobodili obveze da bude dokument. Renoir ga topi u toplu svjetlost i čini gotovo sretnim, njegovi modeli žive u trenutku, bez tereta. Manet portretira lica koja gledaju ravno prema promatraču, hladna i neprobijna, kao da namjerno uskraćuju pristup.

Dok Degas portretira nespremljene figure, balerine, ljude koji ne znaju da ih se gleda. U toj nepoziranosti izvlači nešto što poziranom portretu rijetko uspijeva. Svaki od njih licu pristupa drukčije, ali svi govore isto, a to je da lice nije samo površina. Ono nešto skriva i nešto otkriva, ali nikad u potpunosti i jedno i drugo. Dvadeseto stoljeće portretu postavlja najteže pitanje. Nije više dovoljno dobro naslikati lice, treba ga zaista vidjeti. Lako je gledati i pri tom vidjeti samo vlastita očekivanja, vlastite projekcije, vlastitu sliku o tome tko je osoba pred nama. Portret koji je u renesansi bio čin slave, u baroku čin introspekcije, ovdje postaje nešto skromnije i teže, pokušaj prisutnosti pred drugim čovjekom.

U dugoj tradiciji portreta, staroj koliko i sama civilizacija, a misaono dubokoj koliko i filozofija koja ju prati, svoje mjesto pronalaze i radovi Anice Popović. Oni ne teže spektaklu niti naglašenoj gesti. Njihova snaga počiva u smirenosti i blizini motiva. Popović slika lica koja poznaje i susreće: djecu, starije, osobe u narodnim nošnjama, figure uronjene u tišinu snijega. U toj prividnoj jednostavnosti ne krije se naivnost, već suptilna svijest, možda i intuitivna, da je svako lice pred kojim se zastane s kistom u ruci svojevrsna zagonetka. Portret ovdje nije tek prikaz, nego susret. Susret između onoga koji gleda i onoga koji biva gledan. Tko je osoba koja nam uzvraća pogled s platna? I što uopće ostaje od nečijeg postojanja kada ga prevedemo u boju, svjetlo i površinu? Ova izložba ne nudi konačne odgovore. Umjesto toga, ona otvara prostor za brojna pitanja, lišena nametljivosti. Upravo u toj suzdržanosti i poštovanju prema licu koje je pristalo biti viđeno leži njezina istinska vrijednost: kao poziv na promatranje, ali i na prepoznavanje. Ono što ove radove dodatno situira unutar šire tradicije jest njihova čvrsta ukorijenjenost u realizmu – ne shvaćenom kao tehničku vjeru u detalj, nego kao etički odnos prema vidljivom: prema licu koje stoji pred tobom, prema tijelu koje nosi trag života, prema prostoru koji oblikuje čovjeka jednako koliko ga čovjek oblikuje. Realizam ovdje nije metoda, on je stav. U žanrovskom pogledu, ovi portreti nadilaze uske granice jednog likovnog oblika i uranjaju u plodnu međuigru s etnografskim motivima. Narodne nošnje, vez, tkanine i ukrasni predmeti koji se pojavljuju u pojedinim radovima nisu puka scenska oprema, oni su materijalizirano pamćenje, vidljivi otisak zajednice, njezine mudrosti i njezine ljepote. Svaki takav detalj nosi u sebi slojeve vremena i mjesta iz kojih je iznikao. I upravo tu, u toj dubokoj uvjetovanosti mjestom i vremenom pripadanja, ovi radovi pronalaze svoju posebnu rezonancu. Popović ne slika izmišljena lica ni apstraktne tipove, ona slika ljude odavde, ljude koji nose u sebi miris ovog podneblja, ritam ovih godišnjih doba, tišinu ovih krajolika. No uz tu uvjetovanost, gotovo neizbježno, živi i oduševljenje. Ono se ne nameće glasno, ali tinja ispod svakog poteza kistom: čuđenje pred jedinstvenošću svakog lica, zahvalnost za svaki susret koji je pristao postati slika. U tom spoju ukorijenjenosti i divljenja, bliskosti i poštovanja, ovi radovi svjedoče da je pravi portret uvijek i nešto više od portreta, on je ljubav prema prisutnom.

Vladimir Filipović

1. A čo je to?
ulje na platnu,
60 x 80 cm, 2008.

**2. Bijele vrbe u
Drljaku**
ulje na platnu,
50 x 70 cm,
2014.

3. Iza prve lenije
akvarel,
31 x 47 cm, 2020.

**4. Iza prve lenije –
ljeto**
ulje na platnu,
70 x 50 cm, 2025.

**5. Iza prve
lenije – jesen**
ulje na platnu,
70 x 50 cm,
2026.

6. Jedno drvo
ulje na platnu,
60 x 50 cm, 2017.

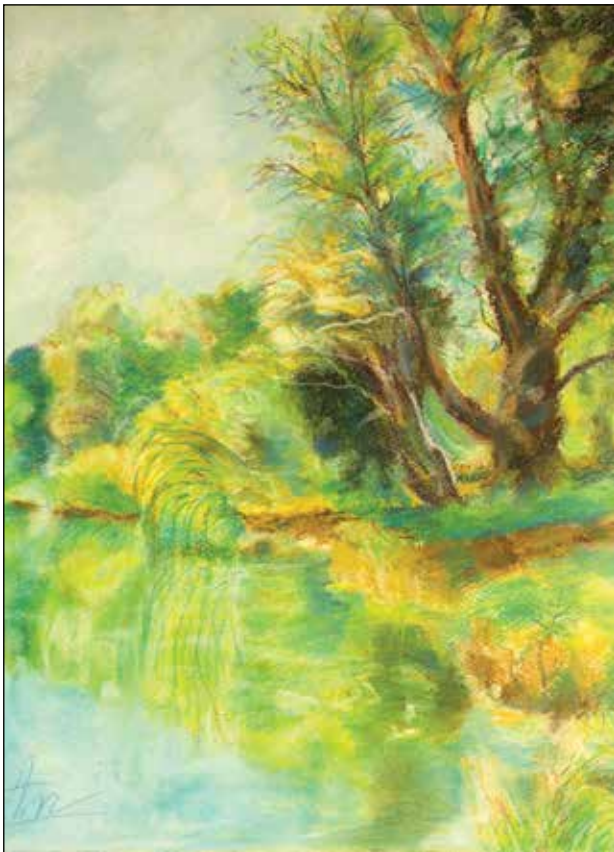
7. Jesen u Drljaku
suhi pastel,
45 x 65 cm, 2019.

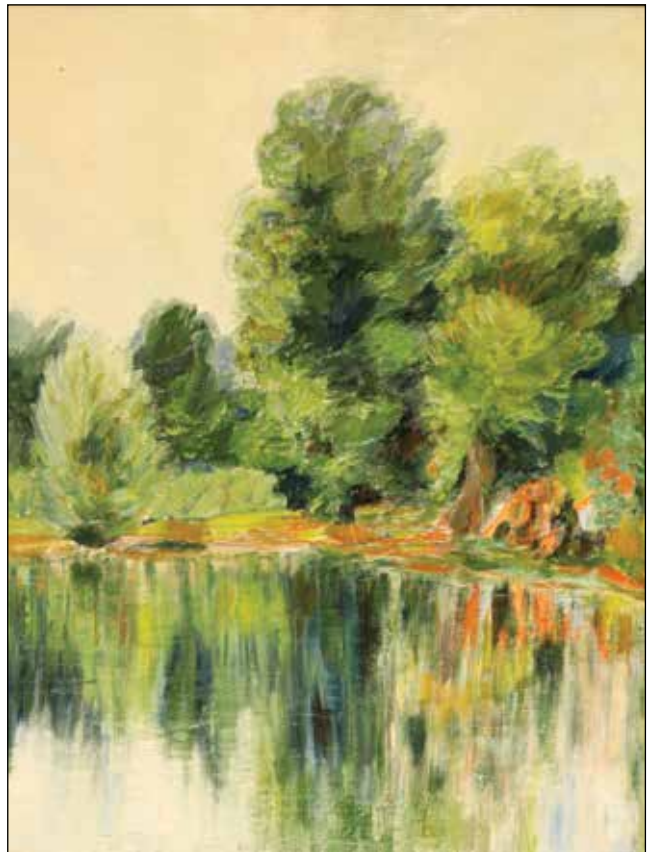
8. Jurjevac
ulje na platnu,
50 x 70 cm, 2021.

9. Kasna jesen u Drljaku
ulje na platnu,
30 x 60 cm, 2020.

10. Ljeto u Drljaku I
suhi pastel,
44 x 32 cm, 2020.

11. Ljeto u Drljaku II
ulje na platnu,
50 x 40 cm, 2004.

12. Ljeto u Drljaku III
ulje na platnu,
49 x 69 cm, 2006.

13. Madavare zimi
ulje na platnu,
50 x 60 cm, 2025.

14. Oluja
akril na platnu,
39 x 49 cm, 2008.

15. *Ples u polju*
ulje na platnu,
80 x 120 cm, 2017.

16. *Polje*
akvarel,
30 x 38 cm, 2018.

**17. Posljednje razdoblje života
jednog stabla**
ulje na platnu,
60 x 80 cm, 2012.

18. Proljetno oranje
ulje na platnu,
60 x 50 cm, 2026.

19. **Razliveni pogled**
akvarel,
37 x 26 cm, 2004.

20. **Ribnjak u Drljaku**
akvarel,
21 x 31 cm, 2007.

21. **Ribnjak u Punitovcima**
ulje na platnu,
50 x 60 cm, 2024.

22. **Stara kuća u Josipovcu**
ulje na platnu,
50 x 50 cm, 2014.

23. Stare kuće u Jurjevcu
ulje na platnu,
40 x 60 cm, 2009.

24. Sunce i mraz u sukobu
ulje na platnu,
40 x 40 cm, 2011.

25. *Sunce je promijenilo boje*
ulje na platnu,
70 x 50 cm, 2025.

26. *Sunce sja, mraz s čička nestaje*
ulje na platnu,
70 x 50 cm, 2018.

27. Suša na ribnjaku – panjevi su izronili iz vode
ulje na platnu,
80 x 100 cm, 2007.

28. Voda
ulje na platnu,
39 x 48 cm, 2004.

29. **Voda i vatra**
ulje na platnu,
50 x 70 cm,
2020.

30. **Zima na ribnjaku**
ulje na platnu,
50 x 60 cm, 2024.

31. **Anamarija i Marko**
suhi pastel,
60 x 46 cm, 2020.

32. **Barbara**
ulje na platnu,
48 x 39 cm, 2024.

33. **Branka**
ulje na platnu,
50 x 50 cm, 2017.

34. Hana I
suhi pastel,
61 x 42 cm, 2007.

35. Hana II
ulje na platnu,
40 x 60 cm, 2026.

36. Jana
ulje na platnu,
69 x 49 cm, 2010.

**37. Majka žalosna prati
svoga sina na križnom putu**
ulje na platnu,
70 x 70 cm, 2020.

39. Marijan
ulje na platnu,
79 x 39 cm, 2023.

38. Marija iz Punitovaca
suhi pastel,
56 x 40 cm, 2019.

40. **Pavo**
ulje na platnu,
50 x 40 cm, 2025.

41. **Pjevačica Ivica**
suhi pastel,
46 x 36 cm, 2016.

42. **Roza**
ulje na platnu,
30 x 29 cm, 2017.

43. **Tea**
suhi pastel,
40 x 28 cm, 2007.

44. **Tonka**
suhi pastel,
41 x 31 cm, 2018.

45. Vesele Punitovčanke
ulje na platnu,
49 x 69 cm, 2025.

46. Zara
suhi pastel,
44 x 31 cm, 2014.

Popis izloženih djela:

1. *A čo je to?*, ulje na platnu, 60 × 80 cm, 2008.
2. *Bijele vrbe u Drljaku*, ulje na platnu, 50 × 70 cm, 2014.
3. *Iza prve lenije*, akvarel, 31 × 47 cm, 2020.
4. *Iza prve lenije – jesen*, ulje na platnu, 70 × 50 cm, 2026.
5. *Iza prve lenije – ljeto*, ulje na platnu, 70 × 50 cm, 2025.
6. *Jedno drvo*, ulje na platnu, 60 × 50 cm, 2017.
7. *Jesen u Drljaku*, suhi pastel, 45 × 65 cm, 2019.
8. *Jurjevac*, ulje na platnu, 50 × 70 cm, 2021.
9. *Kasna jesen u Drljaku*, ulje na platnu, 30 × 60 cm, 2020.
10. *Ljeto u Drljaku I*, suhi pastel, 44 × 32 cm, 2020.
11. *Ljeto u Drljaku II*, ulje na platnu, 50 × 40 cm, 2004.
12. *Ljeto u Drljaku III*, ulje na platnu, 49 × 69 cm, 2006.
13. *Madavare zimi*, ulje na platnu, 50 × 60 cm, 2025.
14. *Oluja*, akril na platnu, 39 × 49 cm, 2008.
15. *Ples u polju*, ulje na platnu, 80 × 120 cm, 2017.
16. *Polje*, akvarel, 30 × 38 cm, 2018.
17. *Posljednje razdoblje života jednog stabla*, ulje na platnu, 60 × 80 cm, 2012.
18. *Proletno oranje*, ulje na platnu, 60 × 50 cm, 2026.
19. *Razliveni pogled*, akvarel, 37 × 26 cm, 2004.
20. *Ribnjak u Drljaku*, akvarel, 21 × 31 cm, 2007.
21. *Ribnjak u Punitovcima*, ulje na platnu, 50 × 60 cm, 2024.
22. *Stara kuća u Josipovcu*, ulje na platnu, 50 × 50 cm, 2014.
23. *Stare kuće u Jurjevcu*, ulje na platnu, 40 × 60 cm, 2009.
24. *Sunce i mraz u sukobu*, ulje na platnu, 40 × 40 cm, 2011.
25. *Sunce je promijenilo boje*, ulje na platnu, 70 × 50 cm, 2025.
26. *Sunce sja, mraz s čička nestaje*, ulje na platnu, 70 × 50 cm, 2018.
27. *Suša na ribnjaku – panjevi su izronili iz vode*, ulje na platnu, 80 × 100 cm, 2007.
28. *Voda*, ulje na platnu, 39 × 48 cm, 2004.
29. *Voda i vatra*, ulje na platnu, 50 × 70 cm, 2020.
30. *Zima na ribnjaku*, ulje na platnu, 50 × 60 cm, 2024.
31. *Barbara*, ulje na platnu, 48 × 39 cm, 2024.
32. *Branka*, ulje na platnu, 50 × 50 cm, 2017.
33. *Hana I*, suhi pastel, 61 × 42 cm, 2007.
34. *Hana II*, ulje na platnu, 40 × 60 cm, 2026.
35. *Jana*, ulje na platnu, 69 × 49 cm, 2010.
36. *Majka žalosna prati svoga sina na križnom putu*, ulje na platnu, 70 × 70 cm, 2020.
37. *Marija iz Punitovaca*, suhi pastel, 56 × 40 cm, 2019.
38. *Marijan*, ulje na platnu, 79 × 39 cm, 2023.
39. *Ana Marija i Marko*, suhi pastel, 60 × 46 cm, 2020.
40. *Pavo*, ulje na platnu, 50 × 40 cm, 2025.
41. *Pjevačica Ivica*, suhi pastel, 46 × 36 cm, 2016.
42. *Roza*, ulje na platnu, 30 × 29 cm, 2017.
43. *Tea*, suhi pastel, 40 × 28 cm, 2007.
44. *Tonka*, suhi pastel, 41 × 31 cm, 2018.
45. *Vesele Punitovčanke*, ulje na platnu, 49 × 69 cm, 2025.
46. *Zara*, suhi pastel, 44 × 31 cm, 2014.

ANICA POPOVIĆ

Anica Popović rođena je 1950. godine u Josipovcu Punitovačkom. Obrazovanje iz područja likovne pedagogije stekla je na Višoj pedagoškoj školi u Novome Sadu. Od 1972. je radila kao nastavnica Likovne kulture u Osnovnoj školi Josipa Kozarca u Josipovcu, a od 1980.-ih i u osnovnoj školi u Gorjanima.

Tijekom dugogodišnjeg nastavničkog rada osobitu je pozornost posvećivala poticanju likovne kreativnosti učenika s kojima je sudjelovala na brojnim izložbama i natjecanjima ostvarujući zapažene rezultate i priznanja. Posebno se ističu radovi u tehnici linoreza u više boja u kojoj su njezini učenici postizali iznimne rezultate.

Godine 1993. osnovala je likovnu sekciju „Kontrast“ čime dodatno afirmira svoj pedagoški i organizacijski angažman u području likovne kulture. Aktivna je članica udruge „Suncokret“ od njezinih početaka, a slobodno vrijeme kontinuirano posvećuje kulturnom amaterizmu, osobito radu s djecom, mladima i odraslima.

Umirovljena je 2015. godine, no i nakon toga ostaje aktivno uključena u kulturni život zajednice s naglašenim interesom za vlastite zavičajne korijene. Kao kruna njezina dugogodišnjeg rada i predanosti kulturnoj baštini, 2021. objavljuje monografiju *Tradicijska kultura Josipovca – kako nam je dobro bilo*.

Sudjelovala je na mnogobrojnim izložbama u domovini i izvan nje. Od 2001. godine u Josipovcu Punitovačkom svake se godine održavaju izložbe članova likovne sekcije „Kontrast“ na kojoj redovito izlaže i Anica Popović. „Kontrast“ izlaže i diljem Hrvatske, ali i šire (Rijeka, Požega, Našice, Zagreb, Bratislava – Republika Slovačka itd.). Od 2003. povremeno sudjeluje na izložbama udruge „Suncokret“ u Đakovu. Svakako je potrebno izdvojiti još sudjelovanje na grupnoj izložbi Slovaka u Republici Hrvatskoj 2005. u Osijeku, 2008. izlaganje u Bratislavi s još četvero umjetnika iz Hrvatske, 2008. godine u Muzeju Đakovštine s još četvero umjetnika, zatim 2010. na međunarodnoj izložbi fotografija u Zagrebu.

Povodom Dana grada Đakova 8. svibnja 2026. otvorena je prva samostalna izložba slika Anice Popović.

Anica o umjetnosti:

Sve što vidim u nekom trenutku okupira moju pozornost. To može biti, oblak, voda, sunce, snijeg, kiša, mraz, ptica, životinja, biljka, ljudi. Vidim boju, svjetlo, sjenu, oblik, teksture, crte. Sve to spojiti s plesom, pokretom, zvukom i glazbom. I to je umjetnost.

...dok slikam zaboravim na vrijeme i mjesto gdje se trenutno nalazim.

Tata je gledao kako slikam i rekao: „To ti ništa ne vrijedi. Crtaj ti nešto iz života, to što se dešava oko nas na primjer kako seljak ore zemlju, kako kovač radi u kovačnici, potkiva konja itd.“

Rad s djecom često me poticao da se i sama likovno izrazim u različitim tehnikama, ali za to mi je uvijek bilo malo vremena.

Da morate jednom rečenicom opisati svoj život kroz umjetnost – kako bi ona glasila?

Gledati, opažati, slušati sve oko sebe, razmišljati i mijenjati dok je to moguće.

Republika
Hrvatska
Ministarstvo
Kulture
i medija
Republic
of Croatia
Ministry
of Culture
and Media

ISBN: 978-953-7128-82-1

9 789537 112882 1